

gjentagne Gange har været hos Finantsministeren. Finantsudvalget og Thinget have været af den Mening, at efter de Attester, der laa for fra den paagjældende Mand's private Læge, var der Grund til at betragte ham som Invalid. Den høitærede Finantsminister har imidlertid gennem sine Autoriteter ikke kunnet komme til den Erkjendelse, at hans Erhvervsøerne i væsentlig Grad er indskrænket, som det hedder, ved Følgerne af det ham tilstuede Saar, og har derfor ikke kunnet tilkjende ham nogen Understøttelse. Finantsudvalget var sig bevidst, at det under denne Forudsætning, da Ministeren gjentagende Gange har givet ham Afslag, ikke kunde nytte oftere at foretage en Henviisning, og det har derfor forhandlet Sagen med Finantsministeren; men efter denne Forhandling kom man til den Overbevisning, at det ikke vilde nytte at stille noget Endringsforslag om Understøttelse til ham, da Ministeren ikke mener, at der er Grund til Saadant. Sagen kan jo ikke gennemføres imod Ministerens Ønske og hans bestemte Mening efter de Oplysninger, han har, og naar det altsaa hedder, at denne Sag vil finde sin Afgjørelse under Finantslovens Behandling, er Behandlingen jo, som det ærede Thing vil se, ikke kommen udenfor Udvalget; men jeg har paa dettes Vegne faaet Bemyndigelse til at give denne Meddelelse. Det Samme gjælder Andragendet under Nr. 39 fra Realkolebestyrer Drum i Bordingborg. Han andrager om, at Statens Understøttelse til Bordingborg Realskole maa blive forhøjet fra 1,800 til 2,000 Kr., idet han oplyser, at Skolen har havt flere Udgifter, og at Kommunens Bidrag til den er blevet forhøjet, hvorfor han finder det billigt, at ogsaa Statens Tilskud forhøjes fra 1,800 til 2,000 Kr. Udvalget har ikke været utilbøieligt til at gaa ind paa dette Raisonnement og har ogsaa forhandlet med den høitærede Kultusminister; men denne mente — og deri kan han have Ret — at da Ansøgningen ikke var fremkommen paa et saa tidligt Stadium, at den har kunnet medtages, var det bedst, at den paagjældende Skole kom til at vente til næste Aar. Derfor finder denne Sag jo i Virkeligheden forsaavidt ikke sin Afgjørelse ved Finantslovens Behandling, uagtet den staa opført der, thi det er ikke nogen Indstilling paa Finantsloven; men Meningen dermed er altsaa, at Udvalget har forhandlet Sagen med den paagjældende Minister. Hvad de øvrige Andragender angaar, hvorom det hedder, at de have fundet deres Afgjørelse ved Finantsloven, da tror jeg, at de alle sammen paa en tilfredsstillende Maade — tilfredsstillende ogsaa for de paagjældende Ansøgere og Indbringere — have fundet deres Afgjørelse. Jeg skal saaledes eksempelvis nævne Andragendet under Nr. 8, der ogsaa angaar en brav Kriger, som vistnok har paadraget sig sin Sygdom i Krigen. Han har gennemgaaet næsten uhorste Lidelser, idet han har været Gjenstand for

en Operation herovre i Kjøbenhavn, der har havt til Følge, at han nu faar Maden igjennem et Spiserør direkte ind i Maven. Han faar altsaa ikke Maden ad den naturlige Vej, idet der er en Indsnevring i Spiserøret. Det er oplyst i Andragendet, at Kongen og Kongehuset have støttet den paagjældende Mand under hans Lidelser ved at give ham Penge til at ligge paa Høspitalet for. Det skal være yderst sjældent, at en saadan Operation lykkes. Af Hensyn til disse Omstændigheder, uagtet det maaske ikke kan godtgøres, at der er Marsfagsforbindelse mellem Mandens Lidelser og hans militære Tjeneste, har man dog, da han var en brav Kriger, forhandlet om Sagen med den høitærede Krigsminister, og han har været villig til i Betragtning af de store Lidelser, Manden har gennemgaaet, og den Skjæbne, han har havt, at stille Forslag om at give ham en aarlig Understøttelse af 200 Kr. Jeg har fremdraget dette, fordi det ellers kunde forekomme ærede Medlemmer mærkeligt, at man er gaaet denne Vej med Hensyn til det under Nr. 8 i Betænkningen nævnte Andragende, og fordi de Fakta, jeg nu har anført, ikke ere omtalte i Betænkningen. Jeg skal iøvrigt ikke inblade mig paa de andre Sager, som have fundet deres Afgjørelse paa Finantsloven; de have dog mer eller mindre været Gjenstand for nogen Forhandling, og ærede Medlemmer kunne faae yderligere Oplysninger i de skrevne Bilag, forsaavidt de maatte ønske det. Jeg gaar derefter over til at begrunde de Henviisninger, der vedrøre den høitærede Indenrigsminister. Den første er Henviisningen Nr. 2, hvortil slutter sig Betænkningens Nr. 4, vedrørende Baron Gedalia. Det ærede Thing vil se, at det er det eneste Punkt, hvor der er en Mindretalsindstilling; alle de øvrige Henviisninger derimod ere foreslaede af Udvalget enstemmig. Det vil af Betænkningen ses, hvorfor Mindretallet foreslaar denne Henviisning. Den ærede Medborger, Hr. Baron Gedalias Fortjenester af Landet ere saa vel bekendte, at jeg tror, at jeg ikke behøver at omtale dem; der er jo Ting, som ere saa vel kendte af Alle, at der ikke er Grund til yderligere at udtale sig derom. Mindretallet har fundet, at der var god Grund til at give ham en lignende Understøttelse som den, man i sin Tid har givet Justitsraad Møller, og som udgjør 1,000 Kr. aarlig; idet jeg dog skal bemærke, at Justitsraad Møller, der var Gedalias Kompagnon, neppe har lidt saa Meget som denne ved Sernbaneanlæg og desuden iforveien har en Understøttelse eller rettere en Pension af 1800 Kr. Der turde derfor være saa meget mere Grund til, at Thinget vedtager denne Henviisning, som er foreslaet af Mindretallet, og da det ikke er sjældent, at Thinget følger Mindretallet, ja endog undertiden mener, at Finantsudvalget ikke er resolut nok, tør jeg haabe, at denne Indstilling vil blive vedtagen. — Den næste Henviisning, der vedrører Indenrigs-